

Štev. 1.

V Ljubljani, 1. prosinca 1905.

Leto VI.

Badnjak.

(Belokranjska.)

Sveti večer, sveti badnjak,
čas, ko se godijo čudesa —
šepče z drevesi jih zrak,
govore jih z zemljo nebesa . . .

Tja v sveto mesto Betlehem
misli romajo svete:
Marija z Jožefom Luč ljudem —
povila je v jaslice Dete.

Iz teme ustvaril Kristus je dan,
šum zmage šumi nad gorami.
Glas orgel mu v slavo poje ubran
pri polnočnici v božjem hrami . . .

Vse v cerkev hiti — le Jure, ta ajd,
priprl je duri v vežo,
črez ramena torbo in puško — pa hajd! —
na badnjak za zajci na prežo!

Sede na štor . . . Mraz reže mu v nos,
a život mu drgeče vročine,
iskri se veliki in mali voz,
na nebu kolo Katarine.

Bome, puško risano Jure drži. —
a tam pred njim — kaj pleše?
Oči krvave, koščene pesti —
na Klek tako jašejo veše.

Sveti večer, sveti badnjak,
čas, ko se godijo čudesa . . .
Kristjan k polnočnici hodi vsak,
s človekom govorijo nebesa . . .

A z Juretom ne! Le škrat zlobiv
kot Kurent se spačen mu smeje,
s koraki velikimi gre sredi njiv,
nad Juretom plane vrh veje . . .

A Jure junak je, in puško na strel
k licu prisloni zdajci . . .
Glej, zajec . . . še tri je zadaj naštel . . .
Kaj tri? — Nešteti tam skačejo zajci!

Bogu se izroči . . . Hajd, puško preč,
ubriše domov jo črez polje. —
Aj, zlomka, zajec vrhu pleč
skoz suknjo do kože ga kolje.

Vse vprek kriči: Hajd, hajd! —
in v plesu vrti kolobarje:
Kristjan ti nisi, ti si ajd,
hajd, Jure, na svete Višarje!

Gržunov Mate mu reče: Prav,
prav, Jure, se ti je godilo,
še enkrat tako, in spak za rokav
povleče te s seboj na kosilo!

Fran Žgur.

